

Het huis beveiligen

Nelson Morus

Aan de noordkant van Leuven, in de wijk tussen de Keizersberg en de auto-snelweg, woont een man die gelooft dat het kleinste kamertje in zijn huis een teletijdmachine is. Dieter heet de man. Ik heb hem ontmoet toen ik bij hem langsging om een offerte op te stellen. Ik verkoop residentiële beveiligings-systemen.

‘Ik zou het huis graag beveiligen,’ zei Dieter toen we nog maar net aan de eiken eettafel zaten en ik nog bezig was met het uitpakken van mijn mappen en brochures.

Inge, de vrouw van Dieter, schonk me een kop koffie in. Perfecte sterkte, zo zwart als de nacht. Heerlijke geur. En kraaienpootjes rond haar ogen. Onweerstaanbaar.

‘Ik wil het huis graag beter beveiligen,’ herhaalde Dieter.

‘Dat snap ik,’ zei ik. ‘U hebt een prachtige woonst.’

Dieter schonk voor zichzelf een kop koffie in.

‘En waardevolle inhoud ook.’ Ik gaf Inge een snelle knipoog.

‘Hoe bedoelt u?’ vroeg Dieter.

‘De vleugelpiano. Prachtexemplaar hebt u hier staan.’

Inge dronk thee. Pure groene thee. Ze drinkt geen koffie.

‘Wie steelt er nu een vleugelpiano?’ zei Dieter.

Ik schoof een paar glanzende brochures naar het midden van de tafel. ‘Vertel eens, meneer en mevrouw Meyers—’

‘Zeg maar Inge.’

Dieter mompelde nog iets onverstaanbaars over die vleugelpiano.

Ik glimlachte naar Inge en keek Dieter strak aan met mijn meest serieuze verkopersblik. ‘Wat zijn de zaken waarvan u wakker ligt als het gaat over de veiligheid van uw woning?’

Volgde het gebruikelijke gezeur. Dat hij zich kreupel werkte – arbeidsgeneesheer als ik het me goed herinner – en dat dat niet voor niets mocht zijn. Dat hij zijn gezin wou beschermen. Inge nam een brochure van het stapeltje en bladerde erin. Het was de rood-grijze brochure van Buster-Block, een premiummerk. Ze heeft oog voor kwaliteit. Dat de onveiligheid in de buurt was toegenomen. Ik vroeg me af of je Dieter naar het Frans kon vertalen. Zou dat dan Dierre worden? Zoals Pieter ook Pierre wordt? Wellicht niet; Dierre klinkt als een versgeperste hondendrol die op een grindpad kwakt.

‘... dat te doen?’ vroeg Dieter.

‘Dat hangt ervan af,’ zei ik, niet wetende wat de vraag was. ‘Een self-monitoring alarmsysteem is altijd een optie. De sirene heeft een ontradend effect op inbrekers. Het nadeel is dat de vogel dan gewoon gaat vliegen. Ongestraft. Tenzij u toevallig thuis bent en hem bij zijn nekvel grijpt.’

Ik somde alle alternatieven op. Dieter luisterde aandachtig. De kunst bestaat erin om bij de klant de indruk te wekken dat je een objectief overzicht geeft van de verschillende opties, terwijl je eigenlijk iets meer nadruk legt op de nadelen dan op de voordelen. Zo werk je systematisch naar de allerduurste optie toe, die zo goed als geen nadelen heeft.

‘Akkoord, het alarmsysteem met meldkamer is iets duurder dan de andere opties, maar de veiligheid van je dierbaren is niet in geld waardeerbaar.’

Dieter schoof zijn stoel naar achteren.

Had ik mijn hand overspeeld met die laatste opmerking?

‘Als u me even wilt excuseren,’ zei hij, en hij verliet de woonkamer. De deur van de wc in de gang werd op slot gedraaid.

‘In de grond is Dieter een brave man,’ zei Inge met gedempte stem. ‘Maar je moet hem erin krijgen.’

We proestten allebei van het lachen. Niet zozeer om de mop, maar wel omdat de spanning die de hele tijd in de kamer had gehangen plots wegviel. En omdat het zo plezierig is om een lach te delen met iemand die evenveel zin heeft in het leven als jij.

Inge en ik kletsten honderduit over allesbehalve residentiële beveiligings-systemen. Ze vertelde me dat de wil om te leven ons krachtigste oerinstinct is. Als je een drenkeling wil redden, moet je hem altijd langs achteren benaderen. Als je langs voren zou komen aangezwommen, is de kans groot dat de drenkeling je in zijn doodstrijd vastgrijpt en je onbedoeld versmacht of de dieperik induwt om zelf boven te blijven. In het ergste geval laat je dan allebei het leven. Of kom jij om het leven en blijft de overlevende ex-drenkeling met een vreselijk schuldgevoel achter.

Terwijl Inge mijn kopje koffie bijvulde, keek ik de tuin in. Zouden er plekjes zijn in die tuin waar je ongestoord kon vrijen zonder dat de burens je zagen? Languit in het gras, Inge in een jurkje, samen wolkjes kijken. Het idee alleen al deed een begin van traan opwellen in mijn rechteroog.

Toen het begon op te vallen dat Dieter lang wegbleef, vertelde Inge me dat haar man ervan overtuigd was dat hun gelijkvloerse wc een teletijdmachine was. Hij maakte inderdaad een lichtjes excentrieke indruk. Ik nam me voor om zo meteen ook een reisje in de tijd te maken. De koffie begon mijn blaas te bereiken.

Na een halfuur klonk het geluid van een doorspoelend toilet. We hoorden gestommel op de gang, waarna de deur van de woonkamer driftig openzwaaide. Inge en ik schrokken. Vanuit de deuropening staarde Dieter ons aan met een grimmige blik. Hij had rode ogen. Misschien had hij al die tijd zitten blowen op het toilet.

‘Eruit!’ blafte hij tegen mij, en hij wees met een trillende vinger in de richting van de voordeur.

Ik stamelde, ‘Wilt u niet... Zal ik anders...’ maar Dieter begon traag en dreigend naar me toe te stappen. Ik stak mijn mappen en brochures snel terug in mijn tas.

‘Goed dan. Jammer dat—’

‘Wegwezen!’ bulderde Dieter.

Inge wierp me een verontschuldigende blik toe en wees met een draaiende wijsvinger naar haar slaap.

Ik haastte me naar buiten. Het huis bleef onbeveiligd achter.